

Inici de la Campanya Anti-Otan. Fallout Marching Band.

DAVANT EL REFERÈNDUM DE L'OTAN

L'ofensiva pacifista

El moviment pacifista va aplegar milers de persones en la campanya contra la visita de Reagan. Ara es plantegen les accions contra l'actitud atlantista del govern del PSOE. I hi ha tota una campanya en marxa

Carles Ruiz

Sota el lema «Sortim de l'OTAN», es va iniciar a Barcelona la campanya de la Coordinadora de col·lectius pacifistes que s'apleguen en el Moviment per la Pau. Contrarestar l'allau atlantista del govern de Felipe González n'és un dels objectius, davant la realització de l'encara hipotètic referèndum.

El grup anglès Fallout Marching Band, amb una llarga trajectòria antinuclear, va ser l'encarregat de posar-hi la música i color, enmig d'un dels carrers més cèntrics de Barcelona. Es tractava, dins la dinàmica que ha portat la Coordinadora des de la seva creació, d'informar directament la gent. «El tema de la pau i de l'OTAN sensibilitza sectors molt diversos», afirma Fina Rúbio, portaveu de la Coordinadora.

Aquesta diversitat es fa palesa si destriem els integrants de la Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització Total (CDDT), de Barcelona. «La Coordinadora és un moviment molt ampli, bastant unitari —explica Fina—. Està formada per col·lectius, pràcticament, de tots els barris de la ciutat, com també dels municipis que configuren el «cinturó». A més, hem mantingut contactes, no definitius, amb el Front d'Alliberament Gai, amb la Comissió d'Avortament, el Moviment Feminista, la Federació d'Associacions de Veïns, i amb sectors dels Cristians pel Socialisme».

A Catalunya han parlat amb quasi tots els partits polítics. «El PSUC i el PCC han fet costat a la campanya, i quasi tots els altres; inclosa Esquerra Republicana. Vam fer una reunió amb el PSAN i d'altres forces independentistes, i hi estaven d'acord. La Crida ha dit que els sembla molt bé, que col·laboraran en la campanya, encara que ho estan discutint, perquè volen fer-ne una de pròpia».

Una de les queixes de Fina Rúbio és l'escàs ressò que les activitats de la Coordinadora tenen a la premsa. «Ens agrada molt separar diaris i periodistes —diu—. Amb els periodistes hi ha molt bona relació, però amb els diaris, amb les seves directives, tenim problemes, perquè hi ha una allau molt forta de les posicions del govern i de les posicions a favor de l'OTAN; en canvi, la nostra posició...»

Pluja radioactiva

Música contra l'OTAN

La Fallout Marching Band va néixer a Londres fa quatre anys com un grup antinuclear. Són músics del carrer. Des de la fundació, el grup ha estat vinculat a tot tipus d'actes relacionats amb l'antimilitarisme, l'antiimperialisme i contra l'apartheid. Van participar a la reunió de Green Common, i la seva «salsa» britànica ha arribat a la base de Comiso que té l'OTAN a Sicília. «Hem vingut perquè la gent, a Anglaterra, coneix molt poc la situació a l'Estat espanyol. La política és molt complexa i volem informar-nos-en. Prestem suport al moviment anti-OTAN perquè el referèndum és tan important per nosaltres com per vosaltres», diu Cathy Lane, una dels components del grup.

Annapurna —hi ha una majoria de dones al grup— ens explica breument el panorama pacifista a Anglaterra:

«La CND (Campaign for Nuclear Disarmament) constitueix l'«establishment», però les iniciatives pertanyen, cada vegada més, als col·lectius locals i als grups feministes. Moltes de les energies de la CND, les utilitza per a obtenir un govern laborista, però el Partit Laborista no ha fet cap compromís respecte al desarmament. És una estratègia una mica falsa».

La majoria dels membres de Pluja Radioactiva —és la traducció catalana— estan aturats. L'any passat, l'Ajuntament de Londres els donà una beca. Tot el que guanyen ho depositen en un fons comú. Ja han recorregut Barcelona, València, Alacant i Castelló, i altres zones de l'estat, amb el seu autobús dels anys seixanta, tot carregat de bicicletes.

La Catalunya trencada

Davant les propostes de les forces nacionalistes de Catalunya, pel que fa a la supressió de la divisió provincial, es planteja ara l'interrogant de l'actuació de l'ex-president Tarradellas en aquest punt.

Oriol Domingo

Però sí que van tenir una gran resposta les últimes convocatòries que la Coordinadora va fer a Barcelona. Tothom recorda la manifestació anti-Reagan del maig passat, amb motiu de la seva visita a l'Estat espanyol. «Va ser una cosa curiosa —rememora Fina—. En un moment determinat vam preguntar a algú de la guàrdia urbana, que estava comptabilitzant al costat d'una d'aquestes màquines que han posat, i ens va dir que, en aquell moment, hi havia tres-centes mil persones. Després, a la premsa va sortir una quantitat més baixa. Esperem la mateixa participació en la campanya que ara comença».

La campanya s'ha dividit en dues fases, bastant diferenciades. La primera fase acabarà quan es coneixerà exactament quina serà la posició oficial del govern. El deu de novembre hi haurà una mobilització a tot l'estat. A Barcelona hi ha prevista una gran concentració. La segona fase s'orientarà en funció del que s'haurà optat. Cap al gener, la Coordinadora pensa organitzar un concert amb la presència de Lluís Llach. «Després, hi ha una campanya molt específica quan surtin els pressupostos de l'estat. Volem fer una campanya durant una setmana sobre despeses militars. Farem un cartell i un tríptic on constin, amb dades reals, aquestes despeses i l'alternativa que proposem», afegeix Fina Rubio, que subratlla, també, l'objectiu del Moviment per la Pau: «volem sortir de l'OTAN, que la pregunta del referèndum sigui molt clara i que la resposta vinculi».

La desconfiança per la possible ambigüitat semàntica del govern no és gratuïta. «Hem tractat, a nivell de la coordinadora estatal, de mantenir una entrevista amb el PSOE, i no l'hem poguda fer fins ara. No ha estat mai una negativa directa, però...»

La Coordinadora va néixer a Saragossa a l'any 1981, fruit dels contactes mantinguts a Berlín on, com cada any, en diferents indrets, es reuneix el moviment pacifista europeu. Les eleccions del 1982 i la promesa electoral del PSOE van produir un cert relaxament del moviment anti-OTAN. Van desaparèixer bastants col·lectius i, amb prou feines, van quedar uns pocs nuclis. En 1983, els nuclis que quedaven es van tornar a reunir en una Coordinadora de Barcelona, més petita. Llavors, es va fer el primer acte significatiu a la Rambla: un simulacre d'atac nuclear. Arran d'això començà a revifar-se el moviment. □

Un dels grans debats plantejats al Principat és el de l'ordenació territorial. Hi ha en joc la distribució del poder, la unitat administrativa de Catalunya i acabar amb les esclètxes centralistes introduïdes al cor mateix de l'autonomia catalana.

L'opinió unànime de les forces polítiques, manifestada fins i tot solemnement al Parlament, és que hi ha bona convivència social i lingüística a Catalunya, malgrat els recursos que el govern presidit per Felipe González i Alfonso Guerra, i que, damunt, compta amb la presència de tres ministres catalans, planteja contra les diverses normatives de normalització lingüística. La societat catalana no és trencada.

Hi ha, però, un altre tipus de trencadissa, perquè administrativament Catalunya apareix trencada a causa del centralisme i el provincialisme d'unes institucions com els governs civils i les diputacions, que objectivament atempten contra el poder polític català i trenquen la unitat administrativa de l'autonomia catalana.

El catalanisme polític, sigui quin sigui el color, sempre ha reivindicat al llarg de la història la supressió dels governs civils i de les diputacions. Tot això torna a presentar-se ara com el primer plat sobre la taula, perquè el govern de Jordi Pujol prepara un projecte de llei sobre l'ordenació territorial que ha d'enviar al Parlament ben aviat i, en tot cas, dins la present segona legislatura.

PSUC i ERC, tant per ideologia com per la facilitat de moviments que tenen com a grups minoritaris, proposen de convertir Catalunya en una única província, amb la qual cosa quedarien suprimits els governs civils i les diputacions provincials. Coalició Popular i PSC-PSOE, trencant la línia històrica del catalanisme polític, s'oposen a aquest plantejament. Argumenten que Catalunya perdria representants al Congrés i al Senat si

quedés convertida en província única.

Convergència i Unió no renuncia a l'objectiu defensat per PSUC i ERC, però considera que s'ha d'actuar d'una manera progressiva, per no provocar que les comarques acusin de centralisme barceloní la Generalitat i perquè el pas de quatre províncies a una sola depèn, en definitiva, de les Corts Generals de l'Estat espanyol.

Les coses són com són, encara que potser haurien pogut ser d'una altra manera si durant el període pre-estatutari de la Generalitat provisional el llavors president Josep Tarradellas hagués actuat amb més decisió en aquest assumpte. Segons una versió, Tarradellas hauria pogut fer que les diputacions haguessin quedat reduïdes a uns organismes pràcticament inexistents, però no ho féu així per no donar poder polític i administratiu als consellers del seu govern de la Generalitat. Volia tenir a les seves mans tot el petit poder que li donava la presidència de la Generalitat, mentre feia, també, simultàniament, de president de la Diputació de Barcelona.

Segons una altra versió, la responsabilitat que l'afebliment de les diputacions no tirés endavant recau sobre les forces polítiques, sobretot de socialistes i comunistes, que en aquella època eren majoritaris, perquè els partits no acceptaren una proposta de Tarradellas en el sentit de fer un Consell Executiu de la Generalitat, amb participació dels presidents de les diputacions franquistes de Girona, Lleida i Tarragona.

En tot cas, aquell fracàs històric posa de relleu que aquell govern d'unitat de Tarradellas té molt de mític, en contra del que actualment alguns diuen, i fou menys eficaç del que es pensa. Però això és una altra història. És la història del *timing* diferent que tenia Tarradellas, de una banda, i els partits, de l'altra, per arribar a aconseguir una autèntic estatut d'autonomia i no un text estatutari com el vigent, que ja està entrant en crisi.